

Hegyi beszéd a mintaképről

Ádám Tamás

(Balassagyarmat, 1954): költő, szerkesztő, újságíró. Gyermekkorát egy kis nógrádi faluban töltötte, itt végezte el az általános iskolát, középiskolásként Pesten, majd Szegeden tanult. Felsőfokú végzettséget Budapesten szerzett. Felsőrácegresen él. Tucatnyi lap szerkesztője, főszerkesztője, jelenleg szabadúszó. Első versei 1982-ben jelentek meg a Palócföldben. Publikált az *Élet és Irodalomtól* kezdve a *Tiszatájig*, a *Műhelytől* a *Pannon Tükörig* szinte valamennyi irodalmi folyóiratban. Nagy Lajos-díjas, több országos verspályázat nyertese. A Magyar Írószövetség tagja. Tizenhárom könyve jelent meg. Legutóbbi kötete *Szomjas víztorony* címmel 2019-ben látott napvilágot a Hungarovox Kiadónál.

Ha mintakép lennék, befeküdnék egy fénymásoló alá, rám csuknád a fedelet, halálfélelmen lenne, akkor érteném meg, amit nem lehet. Elszégyellném magam. Ne állítsuk magunkat mintaképül az emberek elé, nem vagyunk mások, mint sokszorosított, jajgató hajótöröttek. Önmagunk is hibákkal vagyunk tele. S lám, bezár a sötét, egy tömbbé olvadnak a síkok.

Bírálni előbb magunkat kellene, felhajtjuk az indokolatlanul lerakott szalagparkettát, helyére fűszőnyeget ültetünk, nővé érett szomorúfüzek lomboszoknyája alá csusszantjuk ujjainkat. Titkokat keresünk, a látszat alig lényeges. Egyedül Isten ismeri a cselekedetek titkos mozgatórugóit.

Elromlott a fénymásoló, fekete lapok jönnek, mintaképek. Kezükbe veszik az önmaguktól üldözöttek, csónakot hajtogatnak, vízre engedik, mégsem lesz üres a kikötő, suhan a tengerészkötel. A mintaképek eltűnnek a köpködő tengerben. A parton feledett napernyők gombává zsugorodnak, új mintaképek születnek.

Hegyi beszéd a vágyról

Meglepetésként ér a felszólítás, ne paráználokadjak. A vágy mindig legyőz, rövidere szabott bokrok alá fűj a szél. Örööm a sóhajokat, combok melegét, szeméremdombok buja fűvét. A szeretkezések közti időt kitöltöm szeretkezésekkel. Erkölcösök vagyok, paráználokadásban megalkuvó.

A szemközti ablak mögött kicsatolja melltartóját egy asszonyárny, hátam mögött a tévé képernyőjén meztelen lány vonaglik, sóhajában unalom, bennem ég a vágy. Fáj a fejem, mert *aki az erkölcstelen jelenetekben gyönyörködik... felismerheti annak a gonoszságnak igazi lényegét, amely szívében fészkel*. Esztétikát, vágyat tanulok, domborzatot. Te teremtettél, Uram. Folytatom, mit abba sem hagytam. Szerethetnék, szerethetnének közben. Szemérmesek vagyunk mindannyian. Rabságom mások szabadsága, vonzalmam mások vonzása.

Az égő csipkebokor felől bőrébe öltözött lány közeledik, nincs már mit levetnie. A vágy testén fellobbantja a parazsat. Másképpen látjuk a jelenetet. *Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívében van*. Ködfüggöny csukja szemem, csak azt nézem, ahogy távolodsz, ahogy menekülsz, ahogy szaladsz.